

[Ib Christensen]

gengæld ikke havde sympati for en skærpelse af monopolbekæmpelsen. Til gengæld var der andre partier – socialdemokratiet, SF og flere – som i betydelig grad havde sympati for intentionerne bag forslag nr. B 37 om at effektivisere monopolbekæmpelsen, men ikke havde synderligt tilovers for eller rettere sagt nærmest var imod, at man skulle begrænse de administrative byrder, som den nuværende pris- og avancelovgivning lægger på virksomhederne.

Forslaget blev kritiseret fra flere sider for at være for vagt – en tynd kop te og andre udtryk, der ikke just kan karakteriseres som komplimenter. Jeg må dertil sige, at alle ved jo, at det er svært for de forskellige grupper her i folketinget at komme med udførlige og konkrete ændringsforslag på et så kompliceret område som dette. Ministeren understregede med megen ret, at når man skal gennemføre ændringer på dette område, så må det fortjene en forudgående omhyggelig overvejelse. Derfor er disse to forslag først og fremmest, hvad da også fremgår af dem, en opfordring til regeringen om at foretage sig noget på dette område, at sætte det undersøgelsesarbejde i gang, som må til. Om det skal være en ny trustkommission, som vi ved anden lejlighed har foreslået, er måske ikke så afgørende, selv om det ville være ønskeligt. I hvert fald må man tilvejebringe et undersøgelsesgrundlag, således at folketinget kan revidere den monopollovgivning, som nu har eksisteret i en snes år, og hvor det dog er utænkeligt, at der ikke skulle være behov for en række ændringer, sådan som vi også antyder i forslagene.

Den socialdemokratiske ordfører karakteriserede det som et fikst nummer, at vi havde delt forslaget op i to dele, nemlig i et forslag om at lette de administrative byrder for erhvervslivet og et andet forslag om at effektivisere monopoltilsynet. Det er simpelt hen for at imødekomme de synspunkter, der fandtes og kom til orde under folketingets behandling af vort oprindelige forslag, nr. B 66, for at give mulighed for, at de partier, der havde sympati for den ene del af forslaget, kunne støtte den, og de, der havde sympati for den anden del af forslaget, kunne støtte den, i stedet for at vi kom med et forslag, som mange partier må afvise, fordi de ikke kan lide den ene halvdel.

Jeg tror, det er den slags ting, man måske i lidt større omfang faktisk burde gøre for at få noget igennem i dette folketing, som kan være tilfredsstillende, fremfor at komme med nogle forslag, som ikke tilfredsstiller nogen, men som man måske som et led i et politisk kompromis må sluge. Det er i og for sig en tjeneste at gøre folketinget at foretage denne opdeling. Så kan man tage, hvad man nu kan lide for et flertals vedkommende, og så lade det andet ligge. Vi fremsætter forslaget i håb om, at der dog kommer noget igennem.

Hr. Bolvig fra det radikale venstre konkretiserede i og for sig noget af et svar til kristeligt folkepartis ordfører, fru Inger Stilling Pedersen, idet hr. Bolvig sagde, at det, man eventuelt kunne gøre for at begrænse de administrative byrder i forbindelse med pris- og avancelovgivning, var, at man fritog de mindre virksomheder. Det synes jeg er meget konstruktivt. Man kunne også tænke sig en branchemæssig fritagelse. Man kunne godt tænke sig flere udformninger. Dermed er der sådan set svaret på det spørgsmål, der blev stillet: hvad drejer denne lettelse sig egentlig om, hvad kunne man forestille sig i retning af lettelse?

Må jeg til hr. Ole Olsen fra socialistisk folkeparti sige, at når retsforbundet foreslår dette, så skyldes det ikke, at vi er tilfreds med den bestående pris- og avancelovgivning. Det, vi i og for sig tilsigter som vores mål, er, at man i stedet for at nøjes med et kontrol- og overvågningsprincip – det er jo det, der er gældende også for pris- og avancelovgivningen, som den er i dag – gennemfører et egentligt forbudsprincip som det bærende, et forbudsprincip ledsaget af løbende undersøgelser inden for områder, som må betegnes som uden for en egentlig markeds-konkurrence. Sagen er nemlig den, at den nuværende pris- og avancelovgivning ikke hjemler monopoltilsynet muligheder for at foretage en effektiv kontrol og indgreb imod de egentlige monopoler. Det er jo dér, problemet ligger. Det er derfor, vi foretrækker det andet princip.

At det tilfældigvis er det samme princip, som indeholdes i Romtraktaten, altså et forbudsprincip, det kan vi jo ikke gøre noget ved. Det kan man tage til efterretning, det er os rystende ligegyldigt. Vi vil ikke afvise at gennemføre noget, blot fordi der tilfældigvis står noget tilsvarende i Romtraktaten. Det, vi